

стираше сухитѣ и блѣдытъ си рѣцѣ. Малко по далечъ отъ Г. Ларокъ съдеше друга една Господжа и плетеше, на коѣто опорничавайтъ и наирѣщенъ видъ говореше явно че е вдовица та на умрѣлытъ въ Белгыйъ меситинъ.

Страненъ и съвсѣмъ смаянъ ми ся видѣ първыйтъ връзъ мене погледъ на Г. Ларокъ. Попыта мя два, три пѣтя за името ми. — Да прощавате, Господине, името ви?

— Одю, господже.

— Максимъ Одю? настойникътъ? управительтъ когото Г. Ловепень?

— Ей, Господже.

— Точно вы ли сте?

Азъ ся поусмихнахъ и отговорихъ:

— Твърдѣ точно, господже.

И слѣдъ това възви ся къмъ вдовицѣтъ на меситина, а послѣ къмъ строголичнѣтъ момѣ, като да имъ казуваше: — разумѣвате ли каква е работата? — и, като ся поразмѣсти малко между възглавницѣтъ си, рече:

— Съдиѣте, Г. Одю. Благодарѣ ви прѣмного, Господине, защото искате да ни помогните. Имамы нѣистиннѣ голѣмѣ нуждѣ отъ помощѣтъ ви, защото имамы злочестинѣтъ, трѣба да го кажѣ, да сме много богаты

— А като съгледа че вдовицата подигна раменѣ; — Ей, каза, любезнѣйша Г. Обри, не ся затруднявамъ да го кажѣ. Богъ като мя направи